

Ο υποχρεωτικός εμβολιασμός (Στυλιανή Π. Στυλιανίδου, Ακτινοθεραπεύτρια Ογκολόγος MD, MSc, PhD(c), Επιμελήτρια Α΄, Επιστημονικά Υπεύθυνη Τμήματος Ακτινοθεραπευτικής Ογκολογίας Π.Γ.Ν.Θ. ΑΧΕΠΑ)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Όλα όσα αναφέραμε παραπάνω για την «κοινωνία δικαίου», η οποία περιλαμβάνει τους κοινωνικούς θεσμούς που προστατεύουν τα δικαιώματα των πολιτών και περιλαμβάνουν και τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα[60], ισχύουν και στην περίπτωση του εμβολιασμού κατά του κορονοϊού. Λαμβάνοντας υπόψη μας την ταχεία μετάδοση της πανδημίας, θα μπορούσαμε να δεχτούμε ανεπιφύλακτα ότι μια δίκαιη κοινωνία δεν μπορεί να αφήσει απροστάτευτους τους πολίτες της, έστω και αν κατά κάποιο τρόπο τους εξαναγκάσει να κάνουν κάτι – στη συγκεκριμένη περίπτωση το εμβόλιο. Το θέμα όμως έχει και μια άλλη παράμετρο. Σύμφωνα με τον Κώδικα Ιατρικής Δεοντολογίας (ΚΙΔ), η υγεία του ανθρώπου είναι πολύτιμη,

ακόμη πιο πολύτιμη όμως θεωρείται η αυτονομία του, το δικαίωμά του, δηλαδή, να αποφασίζει μόνος του για όσα ζητήματα αφορούν στην υγεία του[61]. Κάτι τέτοιο όμως μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι κανείς νομοθέτης δεν δικαιούται να επιβάλλει στους πολίτες έναν εμβολιασμό παρά τη θέλησή τους. Η μόνη υποχρέωση που έχει η Πολιτεία είναι να ενημερώσει τους πολίτες για την προστασία που προσφέρει ο εμβολιασμός και για τις πιθανές παρενέργειές του.

Ενδεχόμενη ανησυχία ότι όσοι δεν εμβολιαστούν θα γίνουν εστίες μετάδοσης του κορονοϊού, δεν ευσταθεί, γιατί, εφόσον το εμβόλιο, σύμφωνα με τις διακηρύξεις, θα παράσχει ανοσία, δεν υπάρχει λόγος να ανησυχούν όσοι εμβολιαστούν εξαιτίας των επαφών τους με όσους δεν το κάνουν.

Σύμφωνα με όσα γράφει ο Sidgwick στο βιβλίο του «Οι μέθοδοι της ηθικής», ενδέχεται το δίκαιο και οι θεσμοί να εφαρμόζονται σε όλους εξίσου, δεν αποτελεί εγγύηση για την ύπαρξη ουσιαστικής δικαιοσύνης, παρά μόνο τυπικής. Μπορεί, δηλαδή, να προκύψει αδικία. Σύμφωνα με την επισήμανση αυτή, δεν μπορεί μια νομοθεσία να επιβάλλει τον υποχρεωτικό εμβολιασμό και σε όσους τον επιθυμούν και σε όσους τον απορρίπτουν, γιατί τότε θα προκύψει αναμφίβολα αδικία[62]. Οι ηγέτες των χωρών, λοιπόν, δεν πρέπει να επηρεαστούν από ενδεχόμενα οικονομικά συμφέροντα που θα επιδιώξουν την επιβολή του εμβολίου σαν υποχρεωτικό, προκειμένου να πουληθούν όσο το δυνατόν περισσότερες δόσεις από αυτό.

Διαφορετικά, σύμφωνα με όσα γράφει ο Rawls για μια δίκαιη κοινωνία[63], θα περιφρονήσουν τα δικαιώματά και τις ελευθερίες αυτών που δεν επιθυμούν να εμβολιαστούν.

Από τα παραπάνω συμπεραίνουμε ότι μια κοινωνία δικαίου δεν μπορεί να δεχτεί μια πράξη εξαναγκασμού ούτε και για λόγους υγείας.

[60] Α. Τσαούση, (2018), ό.π, σελ. 62-75.

[61] ΚΙΔ, Άρθρο 12, παρ. 1: «Ο ιατρός δεν επιτρέπεται να προβεί στην εκτέλεση οποιασδήποτε ιατρικής πράξης χωρίς την προηγούμενη συναίνεση του ασθενή». (Νόμος υπ' αριθμ. 3418 /ΦΕΚ 287/28-11-2005).

[62] T. Sidgwick, (1907). The methods of ethics. London, Machmillan, p. 267.

[63] Rawls, J., (2017). Θεωρία της δικαιοσύνης. Μετάφραση Φίλιππος Βασιλογιάννης κ.α. Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα, σελ. 91.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)